

n reg 4496

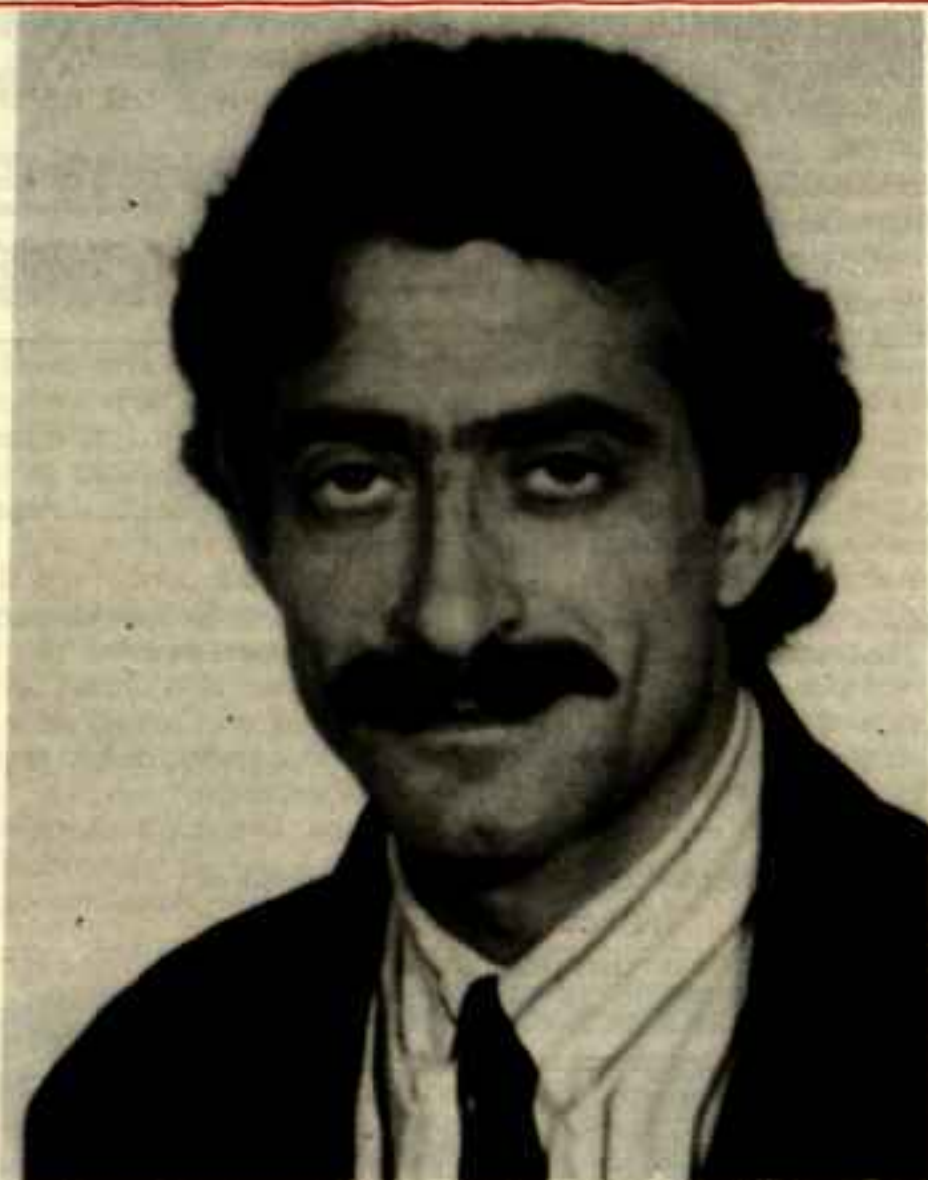
LLEIDA

PSUC

II ÈPOCA N° 2
MAIG 1988

ÒRGAN D'EXPRESSIÓ DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA A LLEIDA

UWAB
GEDOC

Francesc Pané, Cap de llista I.C. per Lleida

**PROGRAMA ELECTORAL I.C.
Ciu EN EL PARLAMENT DE CATALUNYA
LA PERESTROIKA**

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

INDEX

3 EDITORIAL. 4 PSUC: BALANÇ I FUTUR, F. Pané. 6 PROGRAMA NACIONAL I.C. 8 L'ESCOLA DE BELLES ARTS DE LLEIDA, Joan Pedrol. 9 LLEIDA UNIVERSITAT, ANY 2000, Josep Murgades. 11 LES DIFICULTATS LABORALS EN LA CONSTRUCCIÓ, Antonio Chacón. 12 COMENTARIS COMARCALS A LA LLOT, Matias Vives. 15 ELLS I LA REVOLUCIÓ, QUE DEIEN HAVER ESTIMAT TANT, Ricard Vinyes. 17 MAIG 68: EL ROIG DE LA ROSELLA, Josep Lluís Atienza.	19 NO VAM SER A PARÍS, NOSALTRES, Francesc Pané. 21 1968: FA VINT ANYS QUE TINC VINT ANYS, Joan Manel Bueno. 23 REFER PROJECTES ENGRESCADORS, Ignasi Riera. 25 CIU EN EL PARLAMENT DE CATALUNYA, Cipriano García. 27 AFRIKA, EN VERSOS, Francesc Pané. 28 LA PERESTROIKA COM A REVOLUCIÓ, Mercè Rivadulla. 30 A DOS ANYS DEL REFERÈNDUM, Josep Palau. 32 PROGRAMA ELECTORAL D'I.C. PER A LLEIDA. 35 LA CANDIDATURA D'I.C. A LA CIRCUMSCRIPCIÓ DE LLEIDA.

DIRECTOR:

Francesc Pané

CONSELL DE REDACCIÓ:

Joan Arnado, Joan Ballesté, Albert Becerra, Àngel Izquierdo, Francesc Mòdol, Joan Pedrol, Mercè Rivadulla, Jordi Vallés.

COL·LABORADORS:

Josep Lluís Atienza, Joan Manel Bueno, Antonio Chacón, Cipriano García, Josep Murgades, Josep Palau, Francesc Pané, Joan Pedrol, Ignasi Riera, Mercè Rivadulla, Ricard Vinyes, Matias Vives.

EDITA:

Comitè Local PSUC - Lleida

DISSENY:

Joan Pedrol

FOTOCOMPOSICIÓ / IMPRESSIÓ: Imprès Servei

PERIODICITAT: Trimestral

DIPÒSIT LEGAL: LL-343-1988

LES ELECCIONS I EL PARLAMENT

Eleccions! Tants anys de sospirar pel vot lliure, pel sufragi universal, secret i directe, han donat aquest fruit: parlamentaris, majories, secretàries de cambra, presidents, comissions, etc., etc.

Tants anys de sospirar per una pàtria lliure, sobirana, solidària (noble, neta, rica, culta i feliç, a dir del poeta) han donat aquesta fruita: un Parlament de limitades competències, un Estatut que no satisfà ni la meitat de les aspiracions del poble català, i una lluita constant per redreçar el caràcter diferencial, la voluntat de llibertat, el poder d'organitzar els espais socials de la terra... Poca cosa, però, almenys, tenim l'oportunitat de seguir l'estela de la utopia nacional i l'estela de la utopia so-

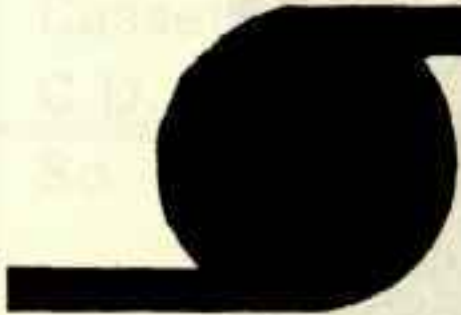
cial. I això és com dir que tenim oxigen per a dies, nervi per a temps, tremp per franquejar els rius difícils.

Tanmateix, ara com ara, en reflexions constants, forçades per la invasió de la propaganda, immersos els ciutadans del Principat en els missatges i en les imatges, en les promeses i en el bon fer — o no tant — dels candidats, alguna cosa s'oblida: que la democràcia política és pensada, feta i conquistada perquè les Institucions siguin un veritable, clar, net, noble, feliç servei al poble, el qual les crea, les omple i buida perquè és sobirà — l'únic sobirà —.

Volem dir que un Parlament — i per extensió/intenció un parlamentari — tot i ser expressió de la força dels vots delegada, i precisament perquè en són dipositaris, han d'obrir-se al poble, ésser poble. Si la democràcia parlamentària esdevé democràcia formal (i el risc és tant que s'hi cau més del que fora desitjable), aleshores, la democràcia és una màscara del rostre veritable del treball polític dels ciutadans. Un Parlament Nacional no és més lluny de la ciutadania que un Ajuntament Local.

Que els anhels dels nostres pagesos, les necessitats i, voluntats dels nostres obrers, que el pensament dels homes rics, siguin la veritable font d'inspiració de les lleis. I que les lleis siguin la veritable força mobilitzadora de la majoria i, en el que els cal, l'empara de la minoria i la protecció decidida del feble.

Per l'honor de Catalunya, que la democràcia catalana sigui punta de llança de la llibertat del seu poble! Que el Parlament sigui l'instrument que ens dugui a aquesta llibertat nacional per la qual tornem a lluitar amb la seguretat que tornarem a vèncer.

Punt de llibre

c/. ramon i cajal, 23

tel. 26 48 88

25003 lleida

PSUC: BALANÇ I FUTUR

Des de la darrera Conferència, el PSUC ha avançat molt i molt, tant en la seva acció com en la dinamització de les propostes cara a la societat. Però també s'ha avançat en la cohesió i en la il·lusió interna.

El Comitè Local de Convergència Democràtica de Catalunya, a mena d'acusació sorneguera, parlava d'un Comitè Local del PSUC «reviscolat» en un comunicat que adreçà a la premsa el mes passat, durant la campanya per la dimissió del regidor Freixes. I, si bé és enganyós el mot que CDC usava aleshores, en honor de la veritat cal dir que la nostra capacitat de mobilització ha estat gran, a voltes grandiosa i tot:

Hem preparat una campanya electoral, hem estat presents en moviments ciutadans de suport a Nicaragua i Palestina, hem treballat en el sí de CC.OO. i hi hem obtingut resultats més que pausibles en la contesa electoral dels funcionaris, hem empenyut I.C., hem estat presents, abans de la campanya, en molts pobles de la geografia lleidatana per parlar i

articular el moviment d'I.C., hem tret a la llum pública dos números de la revista «NOVA LLEIDA» que, quasi per unanimitat, ha estat acceptada com una eina útil i ben treballada. Hem organitzat una setmana cívica per a la ciutat de Lleida amb una conferència brillant del camarada I. Riera i amb l'exposició doble de materials del PSUC i de la vida i obra de Gramsci.

Ningú no podrà dir que el PSUC de Lleida no té capacitat per moure's ni generositat per fer-se present en el teixit social, ni iniciativa per prosperar en el futur.

A hores d'ara no sabem què ens espera el dia 29 de maig. I no ens ha d'importar gaire. Un èxit no significaria sinó més possibilitat de rendir amb el nostre treball. Un fracàs només significarà que ens cal alçar l'ànim per redoblar els esforços, per multiplicar-nos infinitament, per entrar amb l'optimisme de l'acció una mica més en l'entramat de la societat civil organitzada, per aconseguir més capacitat de resposta i de solucions als problemes que

planteja la vida dels camperols, la dels treballadors industrials, la de les dones en tots els ordres, la del jovent de les comarques, etc.

Els fracassos —o els èxits— electorals, per als comunistes d'ànima ferma, només han de ser indicadors del nostre propi treball, perquè realment són indicadors del treball de cada formació política, fonamentalment. Per tant, no valdran ni les exultacions ni els decaïments. Després del 29, I.C. resta en peu, el PSUC resta en peu i ha de marxar amb fermeza cap a les «trinxeres» on la vida no és fàcil: el treball escàs, les condicions de vida desfavorables... ha de marxar en direcció a la solidaritat, amb més entusiasme que aquell que haurem vessat durant la campanya electoral. I això és vàlid tant en condicions adverses com en condicions favorables. Si hi ha diputat/s, aquest/s hauran de calçar-se immediatament bones soles per recórrer la geografia ponentina, altra vegada, i consultar, inquirir, quina és l'ajuda que cal a cada persona, a cada col·lectiu, a cada comarca.

El PSUC que a Lleida ja força la seva maquinària, ara té davant seu el compromís de la continuïtat: els programes de formació interna, els programes d'informació al cos social, els cursos polítics, la recerca de preguntes per donar respostes, la recerca de materials que han de fer-se presents en el Parlament a través del Grup Parlamentari d'I.C., per més que no hi hagués diputats a Lleida, etc., etc.

El PSUC, en la seva breu o llarga història s'ha guanyat un doble patrimoni que estem obligats de mantenir i de fer créixer: l'honestat de la lluita per una societat més justa i solidària i el combat per les llibertats fonamentals dels homes i de les seves societats polítiques. Doncs vet ací que, hereus d'aquest incontestable patrimoni, receptors de la glòria dels que ens han precedit en el treball i en la lluita, nosaltres, tots els components del PSUC de Lleida restem convocats al treball l'endemà mateix de la contesa electoral i fins que el món hagi donat la volta sencera sobre el seu eix i tota l'òrbita sigui una òrbita de llum i de pau social.

Aquest és el balanç i la crida que em permeto de fer als meus companys i a totes aquelles persones que se senten, sigui com sigui, il·lusionades o compromeses amb el projecte del PSUC.

I vull acabar demanant encara, al mateix cos social, a tothom que ens cregui instrument de servei, que ens allarguin la seva mà de protesta, la seva mà col·laboradora, la seva mà necessitada, la seva mà de felicitacions, perquè nosaltres la puguem estrènyer i servir-la fins on ens sigui necessari i possible. Aquest és el camí de la revolució.

FRANCESC PANÉ i SANS

Cap de Llista d'I.C.

per la circumscripció de Lleida

Electrodomèstics

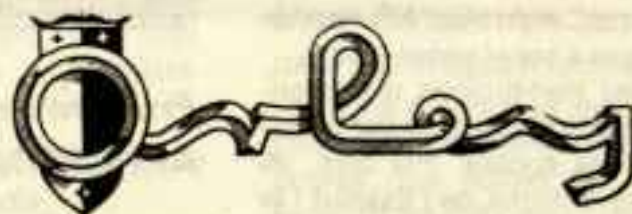
Discs

Cassetes

C.D.

So

Comercial

C/. Major, 64

Telèf: 24 23 15

LLEIDA

PROGRAMA NACIONAL I. C.

A.- PREÀMBUL

Catalunya és una societat, una nació que té dret a autogovernar-se i a aconseguir molt més poder per millorar les condicions de vida dels seus ciutadans. Les competències que s'han obtingut en els darrers set anys i mig no són suficients per augmentar el nivell de vida de tots els catalans.

Iniciativa per Catalunya se situa en el panorama polític de l'esquerra catalana com a una opció unitària de partits polítics (PSUC, PCC, ENE), de persones vinculades als moviments socials i d'independents. És el resultat de l'esforç d'un llarg procés d'acostament i coincidència concretats amb acords de síntesi que permetin articular actuacions i coordinar esforços per donar resposta a les necessitats socials i nacionals del nostre poble, alhora que ajudin a clarificar posicions amb la voluntat de contribuir a recuperar la consciència crítica i la participació política dels ciutadans. Iniciativa per Catalunya no es limita a abordar, encara que aquesta sigui una tasca ur-

gent, un programa electoral comú de cara a les eleccions municipals i autonòmiques que garanteixi la seva presència electoral, sinó que té com a objectius primordials en la seva acció política, a curt i llarg termini, transformar la societat cap a un repartiment més just de la riquesa, assegurant un treball digne i el benestar social; lluitar contra la corrupció i els abusos; la defensa dels drets humans i cívics; la defensa dels drets de les dones; la defensa activa de la pau, el desarmament i la solidaritat, i el desenvolupament de l'autogovern per poder exercir en el futur el dret a l'autodeterminació.

Per a aquesta etapa, i amb major autogovern, IC es proposa com a objectius que Catalunya sigui un país més ric i just, on es pugui viure, que compti amb serveis públics que millorin la qualitat de vida, que afermi la seva llengua i la seva cultura, i que compti amb una administració eficaç, democràtica, participativa i honesta.

B.- LA NACIÓ CATALANA

Catalunya és una nació dins d'un Estat plurinacional i té dret a l'autodeterminació. En aquesta perspectiva, i partint de les reivindicacions i necessitats del poble de Catalunya, i amb el suport de les mobilitzacions socials, formulem una proposta per avançar en l'autogovern, de manera que, mitjançant els conductes parlamentaris, faci possible el desenvolupament de l'Estatut. Per això fem una proposta per sortir de l'estancament de la situació actual, per millorar les condicions de vida, deixant de costat l'enfrontament partidista, i volem fer-ho per la via parlamentària.

Les mesures que proposem són normals a l'Europa occidental, a Estats nacionals o plurinacionals, com la República Federal d'Alemanya, Gran Bretanya, Itàlia i Àustria. Ara es podria aplicar a Catalunya. Aquesta és la proposta que dirigim a tot el poble català.

IC sosté que les institucions d'autogovern han de ser un dels instruments per realitzar les transformacions socials. Per això, és ineludible plantejar la reforma de l'Estatut i la Constitució amb la finalitat d'incrementar substancialment la capacitat d'autogovern.

L'Acord Nacional per l'Autogovern que proposem té tres fases:

1) Mesures concretes de competència d'execució.

2) La millora de l'Estatut a través de la via que obre l'article 150 de la Constitució.

3) La reforma de l'Estatut i la consegüent reforma de la Constitució.

Aquest acord comporta avantatges socio-econòmics; per exemple, que els impostos es distribueixin als tres nivells administratius (central, autonòmic, local) significa que els recursos es gastaran millor i de forma més eficient; que les decisions sobre reconversió econòmica, en el conjunt d'uns plans que ja no són espanyols sinó que són internacionals, s'apliquin a Catalunya significa que tindrem major proximitat de control, d'eficiència i de racionalització de la reconversió.

Primera Proposta:

APROFUNDIMENT

Proposem l'adopció de les mesures necessàries perquè la Generalitat tingui plenes

competències en poder local; competències d'execució en política econòmica, reconversió i relacions laborals; s'iniciï la instauració d'un sistema de finançament que tendeixi cap al model de la RFA, en què el 50% dels ingressos i la despesa corresponen a l'Administració central i l'altre 50% se'l distribueixen, a parts iguals, l'Administració autonòmica i la local; que existeixi a Catalunya un únic model de seguretat; que existeixi una veritable cooperació entre l'Administració central i la Ge-

neralitat; i que s'iniciï el procés legislatiu per convertir Catalunya en província única.

Segona Proposta: REFORMA

Propugnem, en un termini de cinc anys, la reforma de la Constitució en una perspectiva federal perquè el Senat s'adapti a un model d'Estat plurinacional —la qual cosa comporta que la Cambra alta tingui competències federals—, i adaptant amb criteri de paritat l'oficialitat de les llengües en tot l'Estat.

C.- MÉS AUTOGOVERN PER MILLORAR LES CONDICIONS DE VIVA DELS CIUTADANS. SIS OBJECTIUS.

Un país per viure-hi

Catalunya ha de ser un país on es visqui bé, amb una ordenació territorial que permeti acabar amb els grans desequilibris actuals, amb una política dirigida a erradicar les causes, que han originat la marginació i l'endarreriment d'algunes zones del país fent front al mercat especulatiu. Una política que permeti lluitar contra la congestió i la falta de serveis de la zona metropolitana. Tota aquesta acció de govern ha de ser desenvolupada amb ple respecte a l'equilibri ecològic.

Un país més ric i més just

Catalunya pot generar riquesa suficient com perquè, distribuïda de manera més justa, s'elevi el nivell de vida de tots els seus ciutadans. Tenint en compte els interessos de tots els ciutadans i aprofitant al màxim les possibilitats de creació i la capacitat del nostre poble, és necessari utilitzar totes les competències en matèria socio-econòmica per aconseguir una societat de plena ocupació, la reactivació industrial de Catalunya, els plans d'ocupació i l'economia social (cooperatives, SAL).

Catalunya ha de tenir un sector públic, especialment financer, com a motor de l'economia. Això s'hauria d'emmarcar en una política alternativa a nivell d'Estat que ha de contemplar la perspectiva de les nacionalitzacions.

Un país amb serveis públics que millorin la qualitat de vida.

Autogovern ha de ser per als ciutadans un sinònim de millor nivell de vida. Els serveis

públics han de ser molt eficaços per incrementar el benestar dels ciutadans, com a element de redistribució de la renda.

Un país que afirma la seva personalitat i la seva cultura

Som un país que ha d'afirmar la seva personalitat, la seva llengua i la seva cultura pròpies, però sempre amb un esperit de convivència i una actitud oberta. Tenim una personalitat nacional irrenunciable que ha de respectar plenament la diversitat d'expressions culturals de les persones. Catalunya ha de mantenir una voluntat de diàleg tant amb les altres comunitats autònomes com en el pla internacional.

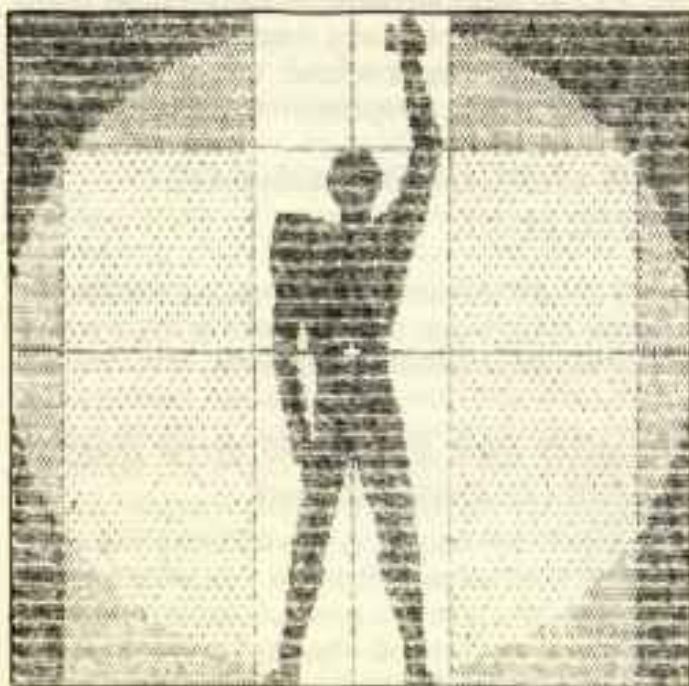
Una administració eficaç, democràtica, participativa i honesta

Hem de comptar amb una Administració catalana que estigui al servei dels ciutadans, eficaç, propera, representativa, participativa, austera. A Catalunya no hi hauria d'haver més que dos nivells d'administració: l'autonòmic i el local (municipis i comarques) amb el reforçament polític i econòmic dels ajuntaments.

Una Catalunya en defensa de la pau i el desarmament

Una Catalunya en defensa activa de la pau i el desarmament i solidària amb tots els pobles que lluiten per les seves llibertats. Exercint les màximes competències al respecte des de les nostres institucions d'autogovern.

L'ESCOLA DE BELLES ARTS DE LLEIDA

Nascuda amb el primer ajuntament democràtic i amb l'aprovació unànime de tots els partits que formaven el consistori (PSC, PSUC, CiU;...), inicià l'activitat en l'edifici del carrer de La Tallada, comptant amb l'entusiasta col·laboració d'un grup de professionals, artistes i avessats en les Belles Arts; que, en, els últims anys, a més de la tasca docent, han estat el motor de moltes de les activitats artístiques i culturals portades a cap en la ciutat o fora d'ella representant-la, tant a nivell d'escola, com institucional o donant suport a grups independents.

L'any 1986, l'Escola, va ésser reconeguda per la Generalitat com a Escola d'Arts i Oficis en les especialitats de Pintura, Escultura i Disseny Gràfic. Especialitats complementades pels cursos monogràfics de Dibuix, Aquarel·la, Serigrafia, Ceràmica, Fotografia i Vídeo. Els dos primers, tant per a infants com per a adults.

Tot aquest seguit d'activitats, han portat diversos reconeixements, com el Premi Nacional de la Crítica per la programació de les exposicions del Museu Morera. Activitat que

també correspon a l'Escola i que actualment es troba suspesa per manca de pressupost.

Malgrat tot, la tasca més important de l'Escola és la de fer possible que molts joves lleidatans o de les contrades properes de Catalunya i Aragó, puguin accedir a aquest tipus d'ensenyament d'una manera econòmicament assequible i propera al seu lloc d'estança.

Per acord del consistori municipal, l'any 87, l'Escola es traslladà a l'edifici del Roser, i va fer-se concessió de l'edifici i del servei a la cooperativa PREMALL, formada pels professors i treballadors de l'Escola.

A rel del canvi de consistori, l'estiu del 87, comença a produir-se una persecució soterrada envers l'Escola, traduïda en les negatives a rebre al director del centre per part del batlle, com en la deserció de les responsabilitats envers l'Escola.

Aquesta situació aboca a una vaga de l'alumnat i del professorat, davant la manca de calefacció, en la tardor del 87. Això produeix un primer contacte entre el director i el batlle que acaba en una declaració de bones intencions.

Malgrat tot, l'Ajuntament, no fa efectiu el primer pagament del pressupost, aprovat per al 88, fins a principis del mes d'abril; la qual cosa fa que professors i treballadors resten aquests temps sense cobrar.

El caire dels esdeveniments obliga a pensar que l'actitud de les forces polítiques que controlen l'Ajuntament, és clarament contrària al tipus d'ensenyament i activitats obertes que caracteritzen l'Escola, essent per tant partidari del dirigisme i l'adhesió incondicional pròpia dels temps del feixisme.

JOAN PEDROL I AIGÉ

LIMSER

DE LLEIDA

NETEJA I DESINFECCIÓ
TOT TIPUS DE LOCALS

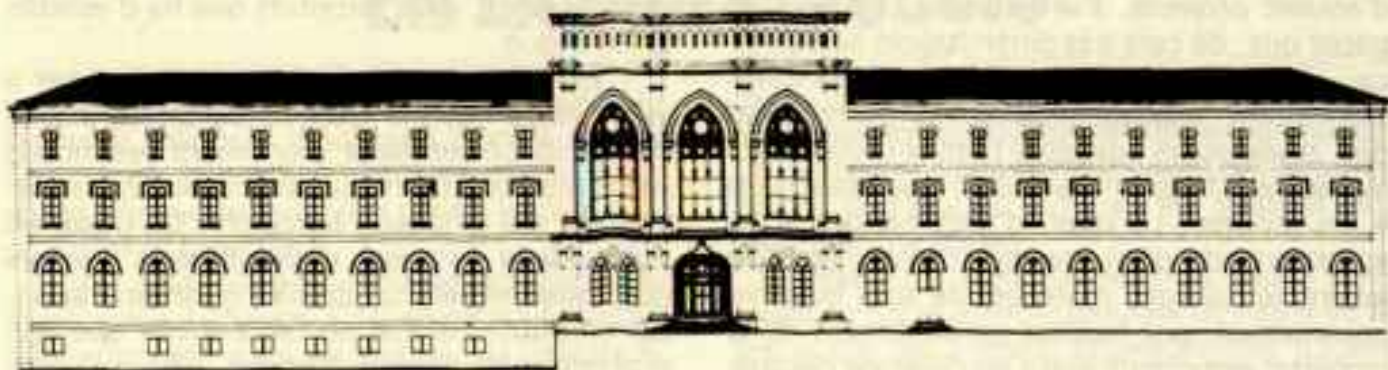
Pius XII, 33, baixos

Tels. 26 64 35 - 26 14 77

LLEIDA

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Història
NOVA LLEIDA
CEDOC

LLEIDA UNIVERSITAT, ANY 2000

Està a punt de caure'ns a sobre el festejament d'un tou d'efemèrides remotes. Aquesta celebració d'aniversaris seculars sovint no és sinó la sublimació d'irritants impotències del present.

És, per exemple, el cas dels espanyols, que amb un país encara més que subdesenvolupat, s'afanyen a ultimar preparatius de l'anomenat «quinto centenario». O el dels catalanets, que grotescament a la saga d'aquells, exulten amb la commemoració del mil·lenari de llur independència, quan a hores d'ara, pobres, no poden ser més dependents.

Això per no parlar ja dels francesos, que l'any vinent s'ompliran el pap parlant del bicentenari de la revolució, just en un moment en què no es pot pas dir que els puguin precisament totes. I com a tro final d'aquesta traca commemorativa, el canvi de segle i de mil·lenni, d'aquí a quatre dies com qui diu, que donarà peu a un sidral planetari més que sonat i considerable. De tots colors, vaja.

Aquest any 2000, però, es complirà també l'únic aniversari que m'importa aquí destacar. I que si ens el fixem no com a data il·lustre per fer-hi el nostre particular tatxín-tatxín, sinó com a fita indicativa d'un procés en què ens trobem ja immersos, no tindrà res de nostàlgia compensatòria ni d'oportunisme conjuntural. Ans sí de plena confirmació d'un esforç col·lectiu iniciat a començaments dels setanta d'aquest segle.

Em refereixo evidentment al setè centenari que s'hi escaurà de la fundació per Jaume II el Just el 1300 a la ciutat de Lleida del seu Estudi General, primer centre universitari

d'això que després hem anomenat els Països Catalans.

Cal que aquesta avinentesa no ens agafi desprevinguts. I això significa a parer meu, entre d'altres coses, haver aconseguit en els relativament pocs anys de coll que ens queden abans d'arribar-hi, la plena consolidació de l'actual Estudi com a Universitat pròpia i autòctona. Que hagi deixat ja de ser prematur

el pas aquest d'independitzar-se de l'alma màter barcelonina.

Diverses raons abonen la conveniència d'aquest projecte. Per exemple, l'important paper que, de cara a la dinamització econòmica —i no diguem ja cultural— de zones tradicionalment subdesenvolupades o marginades, revesteixen aquestes petites universitats regionals. I la desmassificació que asseguruen a les grosses. La qual, d'altra banda, si va acompanyada d'un creixement harmònic de les infraestructures materials de tota la xarxa universitària, pot facilitar un increment de la mobilitat estudiantil entre els diversos centres integrants d'aquesta. Amb tot el que això comporta de desprovincianització i de cohesiament de tot el teixit universitari.

D'altres raons més puntuals poden ser —per citar-ne només una— la urgència de dotar a l'Estudi General i, per extensió, a la ciutat que l'acull, d'una política bibliotecària coherent; emancipada, doncs, abans de tota altra cosa, del sotmetiment als criteris de compra, de catalogació i de préstec de llibres i de publicacions per què es regeix la Universi-

tat de Barcelona. Una política bibliotecària pensada i realitzada des de Lleida i per a Lleida, amb atenció preferent a les mancances que l'afecten, a les prioritats que ha d'establir ja tot seguit.

Es tracta, en definitiva, de començar a voler veure l'Estudi General de Lleida com a institució universitària plenament justificada per si mateixa. De no considerar-lo com a mer apèndix del dinosauri barceloní. De posar en evidència la ridícula d'aquells seus docents que, quan signen un article o fan una aparició en públic, enlloc no fan constar que són professors de l'Estudi General, sinó que se'n diuen de la «Universitat de Barcelona».

Superar en l'àmbit de la realitat docent, discent i administrativa la síndrome de constituir una simple delegació, i maldar perquè l'Estudi esdevingui una Universitat a l'alçada dels requeriments actuals de les terres ponentines. Vet ací el nostre objectiu per a l'any 2000.

JOSEP MURGADES

Professor de Literatura Catalana
a l'Estudi General

Comercial Torabel Lleida, S. A.

MAYORISTAS DE PESCADOS Y MARISCOS

CAMARAS Y OFICINAS:

Avenida les Garrigues, 17

Teléfono 20 49 50

25001 - LLEIDA

Río Ara, núm. 8

Teléfono 57 08 75

50014 - ZARAGOZA

Es millors discos de

JAZZ

CLÀSSICA

BLUES

ROCK

HEAVY

POP

FOX

DISCO

SOUL

TECNO

SALSA

CATALANA...

CARME, 63
TEL. 23 81 03
25007 LLEIDA

LES DIFICULTATS LABORALS EN LA CONSTRUCCIÓ

La gran majoria de les malalties que els treballadors de la construcció pateixen són: lumbago, silicosis i bronquitis crònica que és deguda als corrents d'aire fred que circulen en les obres que tenen les parets encara sense portes ni finestres.

Aquesta mena de malalties són especialment greus a l'hivern a causa de les especials temperatures i a causa, també, de l'esforç físic: l'aire gelat penetra en els pulmons dels treballadors i en els seus porus oberts.

Són molt pocs els que arriben a la jubilació que s'escau als seixanta-cinc anys. I aquells que hi arriben tenen dolors que els impedeixen la felicitat dels anys de jubilació. Cal encara insistir que aquestes jubilacions —des del punt de vista de les prestacions— són petites, en aquest ram de què parlem, perquè l'empresari no cotitza a la Seguretat Social per la totalitat del salari.

Aquest és un dels rams del treball més durs: s'arriben a treballar fins a deu, onze i dotze hores diàries. Els preu-fets són molt sovintejats entre els paletes i l'empresari mai no cotitza per la quantitat d'hores d'aquests preu-fets a la S. S. El treballador, en efecte, guanya unes pessetes de més, però, quanta salut deixa per aquest treball que realitza a un ritme superior al que és normal? Per això no fa estrany que quan el treballador arriba a casa no té ganes de llegir llibres ni de mirar-se la televisió tan sols, a causa de l'esgotament que comporta la seva feina.

És veritat que al patró no li fa falta la vara per fer-los rendir, perquè el mateix Govern ja s'ha ocupat d'establir contractes d'un a tres mesos que obliguen al treballador a un més gran rendiment per tal d'obtenir novament la contractació. Hi ha facilitat absoluta per als acomiadaments. Hi ha un exèrcit d'aturats trucant a la porta que crea la classe capitalista amb les seves crisis per tenir sotmesos els treballadors tot acumulant més fortuna a costa de la mà d'obra barata.

Les lleis estan fetes també per afavorir els patrons i en allò que podria afavorir els treballadors no s'acompleixen, per exemple, en les mesures de seguretat i higiene en les

obres, perquè l'Autoritat no les fa acomplir. A causa d'això els accidents en la construcció i les malalties professionals han experimentat un increment considerable en els primers tres mesos de l'any en curs, en les quals ja han mort noranta obrers.

Oferim, a continuació unes dades interessants per al sector, rebudes de mans de la Inspecció del Treball, corresponents a l'any 1987:

Visites d'inspecció efectuades: 647.

Actes d'infracció: treballadors en contracte d'execució d'obra simulada: 52. Multes: 3.675.000,- Ptes.

Actes treballadors perceptors de prestacions per l'atur: 17. Multes 2.750.000,- Ptes.

Contractacions il·legals: 3. Multes: 365.000,- Ptes.

Infraccions en matèria de Seguretat-Higiene: 162. Multes 6.068.300,- Ptes.

Infracció per hores extraordinàries: 26. Multes: 2.956.000,- Ptes.

Infraccions en nòmines salarials: 9. Multes: 450.000,- Ptes.

Infraccions en matèria de descomptes a la quota obrera sense ingrès: 7. Multes: 850.000,- Ptes.

Actes de liquidació o cotització indeguda: 31. Multes: 36.869.953,- Ptes.

Requeriment i actes d'avertència: 265.

ANTONIO CHACÓN
CC.OO. de Lleida

COMENTARIS COMARCALS A LA LLOT

La primavera del 1987 pot passar a la història, pel que fa a Catalunya, com la del naixement d'una forma diferent d'entendre el territori, o com la gènesi d'una gran frustració col·lectiva a l'entorn de l'organització administrativa de casa nostra. Les quatre lleis que configuren la ja famosa LLOT (Lleis d'Ordinació Territorial), donen per ambdues possibilitats. M'explicaré.

Unes lleis que no son fruit de l'acord polític.

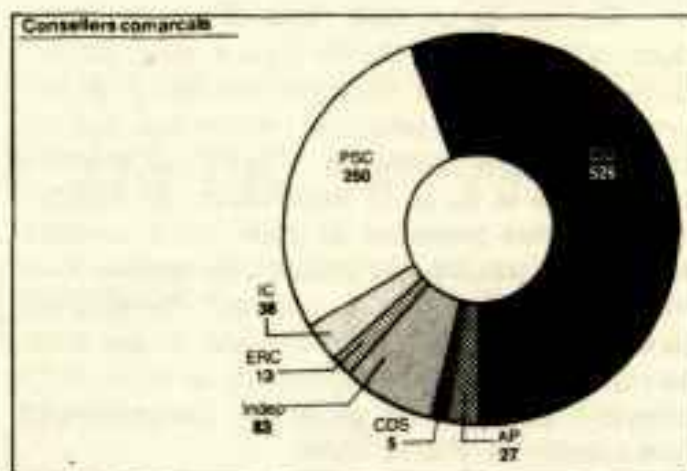
La LLOT es va aprovar amb els vots de CiU, d'ERC i en nombroses ocasions, d'AP, Socialistes i PSUC vàrem estar-hi en contra.

La línia divisòria de posicions té quatre grans eixos: el paper del municipi i la creació de comarques des de baix o com una imposició des de dalt; l'estatut comarcal i les competències de les comarques; el manteniment o no del sistema proporcional en l'elecció dels Consells Comarcals; i l'establiment d'una nova figura en l'organigrama administratiu català: el gerent.

Els Diputats d'esquerres érem partidaris d'iniciar un procés d'associacionisme voluntari dels municipis, fins a culminar el mapa comarcal en un termini de cinc anys. (Alguns països europeus han esmerçat més de vint anys a fer-ho). La dreta volia i va imposar-ho, un mapa tancat (el de 1936), i un complicat sistema de modificacions que el converteixen en pràcticament definitiu.

PSC i PSUC entenem que les comarques han d'ésser ents descentralitzadors de la Generalitat, i no ents xucladors de competències municipals. La llei comarcal, que no preveu un sistema clar de finançament de les comarques, ni delimita amb claredat un marc competencial, opta per la segona de les opcions. Nosaltres érem partidaris d'elaborar estatuts comarcals que definissin quines competències volia cada comarca, ja que no és el mateix la Noguera que el Pallars, o el Segrià que la Vall d'Aran. Doncs no, CiU i els seus aliats han fet de la llei el «café para todos», és a dir: a tots, les mateixes competències.

La llei dibuixa un complicat sistema d'elecció de Consells Comarcals que dona una importància del 66% al nombre de regidors, i del 33% al nombre de vots; és a dir:

OPTICA VIVAS

Av. Garrigues, 13

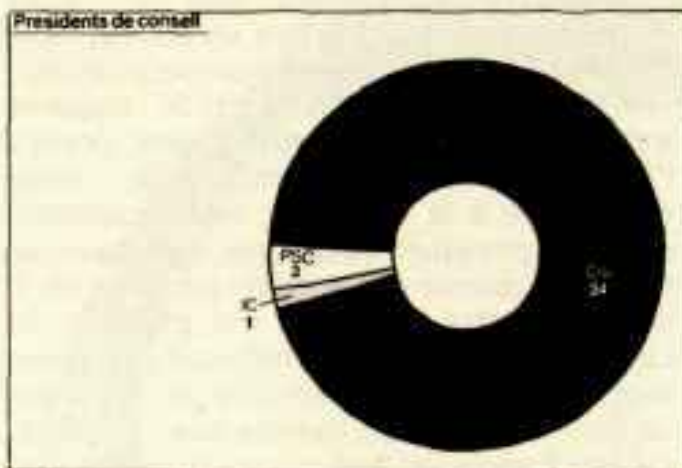
Tel. 20 51 28

25001 LLEIDA

UAB

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca
NOVA LLEIDA
CEDOC

per a la comarca no té idèntic valor un vot de Lleida que un vot d'Albatàrrec, i dintre de Lleida, no val igual un votant, un ciutadà/ciudadana, de l'ERC, o del PSOE, que un de CiU. No s'hi val. CiU ha trencat el principi d'un home/dona un vot, segurament com a preludi de la llei electoral que ens espera per a Catalunya, com a clau que els permeti perpetuar-se en el poder.

Finalment, el gerent, sobre el qual no ens estendrem. No hi ha dubte: el poder, la capacitat de dirigir del gerent, és infinitament superior a la del President.

Comarques per a què?

O sigui: què faran? No ho sabem. La LLOT els atribueix unes competències míni-

mes, però poc detallades. Parla d'ensenyament, però no diu si això representa que assumirà les competències dels municipis en aquest camp, o les de distribució de recursos de la Generalitat; d'urbanisme, sense explicitar si Corbins o Aspa podran aprovar en el Consell Comarcal expedients que ara van a Lleida, o si representants de Maials veuran com els de Serós els aproven les normes subsidiàries, perdent part de les competències pròpies i de l'autonomia local. És a dir: la llei no estableix si les comarques seran entes superadors del minifundisme municipal (i si fos així la llei està molt mal feta) o entes de descentralització de la Generalitat, cosa que en cap moment la llei insinua.

Tanmateix, diu la LLOT que cada cop que el Parlament aprovi una llei sectorial, caldrà explicitar quin és el paper de la comarca. Doncs bé, d'ençà l'aprovació de la LLOT, el Parlament ha aprovat la llei de transports de

VIATGES TULLA

Avgda. Blondel, 35 (Edifici AISS)
Tel. 26 36 66

**DRAC
MÀGIC**

Paer Rufes, 4
LLEIDA

Anselmo Clavé, 24 Teléf. 234277 LLEIDA

viatgers per carretera i la llei d'administració hidràulica, i en cap de les dues (importants, territorialment parlant), no es fa el més mínim esment de la comarca. Mal inici, que permet afirmar que CiU ja ha ensenyat l'orella de la seva nul·la voluntat comarcalista.

Socialistes i PSUC varem plantejar que les competències fossin decidides per cada comarca; que cada comarca elaborés un estatut comarcal, explicant què volia fer, per què volia la comarca. Un cop enllestit, s'enviaria al Parlament per la seva aprovació, i així els municipis farien la seva pròpia comarca, participativa, desitjada. Malhauradament no es varen acceptar aquests plantejaments.

Des de l'esquerra: què fer?

L'esquerra ha d'anar als Consells Comarcals a donar el tomb a la LLOT; a reclamar més i més competències; a col·locar al CE davant la seva contradicció: el verbalisme comarcalista i una estructura de poder profundament centralitzada.

Hem de fer atansar l'administració al ciutadà, encara que CiU, no vulgui. L'experiència dels Consells de Muntanya va per aquí. ¿Com explicarà CiU als seus presidents de consells comarcals que la ubicació de piscines, la construcció de poliesportius, la creació de zones d'industrialització, les subvencions a entitats agràries, etc... se segueix decidint a Barcelona?. I si aconseguim que es decideixi aquí: no estarem en millors condicions de guanyar la partida, al servei d'uns sectors socials determinats?

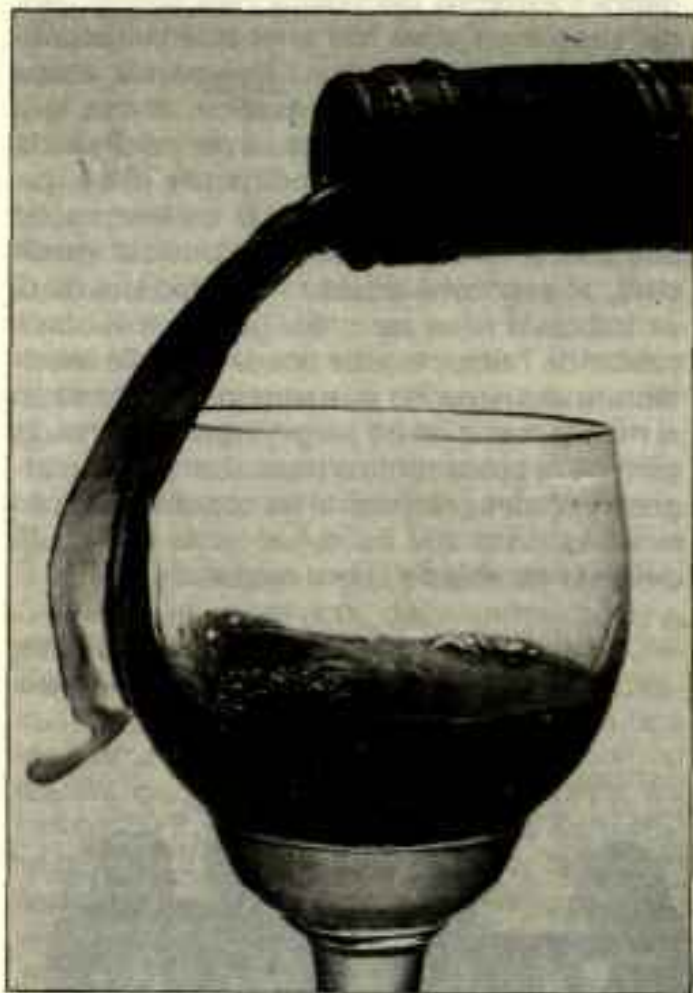
Com explicarà el president del consell (CiU), als seus alcaldes, que els pren competències? Com reaccionaran aquests alcaldes?, i els habitants del seu municipi? Si l'esquerra treballa amb voluntat d'autogovern, portant l'Estatut d'Autonomia més enllà, sense col·locar-se a la defensiva, des de concepcions inequívokes de progrés, i alhora conscient dels canvis que s'estan produint en la nostra societat, girarà un mal producte (la LLOT), que CiU ha tirat endavant per poder esgarrapar uns pocs recursos de les Diputacions sense fer-les desaparèixer, i, sobretot, per liquidar la CMB, contra dels seus progenitors. Si l'esquerra fa pinya a l'entorn d'un projecte nacional, sense supeditar-se a plantejaments foranis, i alhora manté una actitud positiva de construcció d'Estat en el marc constitucional, les comarques poden marcar un punt d'inflexió clar en la situació política a Catalunya. Si no és així, estarem davant la segona hipòtesi de partida, l'inici d'una gran frustració per a tots aquells que, de sempre, han cregut en el sistema comarcal d'organització de Catalunya com a un fet positiu.

MATIAS VIVES MARCH
Parlamentari UEC
al Parlament de Catalunya

HOSTAL - BAR - RESTAURANT
carrer Magí Morera, 16 - tel. (973) 16 02 60
ARBECA - LES GARRIGUES (Lleida)

ELLS I LA REVOLUCIÓ, QUE DEIEN HAVER ESTIMAT TANT

Quan ens van informar que la seva filla era a París i enviava cartes explicant el que passava aquell mes de maig, res no va ser tan fort com l'ànima de documentar-nos i li vam demanar que ens llegís tot el que fos llegible, i ho va fer en els passadissos de l'escola del carrer de Casp perquè érem pocs, quatre o cinc —a tot estirar sis— amics de curs, de cinquè curs de batxillerat confiats per l'àura que aquell nostre professor s'havia guanyat entre nosaltres, simplement i precisament perquè sempre havíem notat que ens tractava d'igual a igual i això no era comú, és clar que

no, i així va venir la notícia dels carrer aixecats i dels cops i barbaritats governamentals i de la força dels estudiants i dels versos d'Alba de Céspedes, i vam decidir que quan arribéssim a la Universitat seríem com ells i faríem caure Franco i assoliríem la llibertat pel nostre país, quan després de dos anys entràvem a les aules del campus de Pedralbes vam sentir els intèrprets d'aquell París magnificat per la publicitat, ells explicaven que els sindicats només eren generadors d'una estructura organitzativa apta per frenar els canvis socials profunds, que la militància política alienava i maculava la llibertat de l'individu, que les vagues i manifestacions antifranyquistes eren símbol de la senilitat revolucionària perquè no invocaven la insurrecció de llambordes i automòbils ni la instauració d'un règim igualitari, i deien que la història no servia per res, ni les aules, ni l'arena d'una plaça feta a crits de veïns i apte per prendre el sol i fer castells amb pala, galleda i rasclet, i d'ells, aquells vells marmessors del 68, vam obtenir —per quan volguéssim— la fórmula de transformar la realitat en idea, la revolució en quimera frustant, la política en estètica, la història en llast perenne i feixuc com el pes de l'inútil amant que no es deixa ser deixat i d'aquesta mena de manera vam aprendre com es reciclava una vella cultura que no coneixíem i que avui notem tant i tant: la cultura del «no-res», que s'emparava d'una sintaxi seductora pel vocabulari que usava: l'amor, la llibertat, la puresa, la inconformitat, l'ètica de la dissidència, l'atac al dogma acadèmic o polític, i així també observàvem com aquest discurs penetrava a les organitzacions revolucionàries clandestines, les fraccionava, les acomplexava perquè els seus militants no sabien —o no volien saber— que abans de ser-ne ells hi havia hagut militants que havien proclamat també la llibertat de totes les llibertats, i havien mort amb un fusell a la mà per construir-la, i havien estat torturats per proclamar l'amor de

tots els sexes i l'odi de les institucions que tenien per destí la reproducció dels patrons i patriarques, i havien explicat la utilitat de la ciència, la necessitat de la raó, la solidaritat inherent de tota organització democràtica, ¿quina novetat hi havia en els mandarins del 68?, només una: proclamar compungidament el seu propi fracàs identificant-lo com el fracàs de la revolució, perquè la publicitat l'havia erigit, aquell maig del 68, en el paradigma de la revolució i és així que aquesta ens és presentada, d'ençà aquella data, com un impossible i encara més quan els seus avaladors s'han constituït en alts càrrecs institucionals que financien històries de les institucions que serveixen en edicions de luxe, exposicions milionàries sense més sentit que el de garantir amb publicitat la reproducció del càrrec, del poder, del manament, i la seva empenta es nota quan per mesurar encara avui la capacitat vindicativa i alliberadora dels joves se'ls compara (com si les generacions no modelessin els seus propis projectes i conformessin la seva específica indentitat) a aquella insurrecció que va donar —avui ho veiem— tants i tants acadèmics, sot-secretaris generals, intel·lectuals obediets i dogmàtics, manteni-

dors dels costums reaccionaris i detractors de les tradicions igualitàries, i quan diuen que tantes coses van començar amb ells hem de furgar per comprovar que no és veritat, que és mentida que —per exemple— d'ençà el 68 s'iniciés la preocupació per la història dels individus, perquè la preocupació pels assoliments i esforços quotidians dels homes, dones, ancians i joves feia anys que la historiografia marxista britànica i italiana els anava explicant i maldava per explicar alhora que aquell era el camí intel·lectual per entendre la construcció del camí que havia de dissenyar el planeta, i és que hi havia ja un llevat sòlid que conformava i conforma la tradició igualitària, al capdevall aquella revolució del 68 ni va fracassar ni va ser traïda perquè mai no va passar de l'espectacular onada, la bella arquitectura aiguamarina que sempre s'enfonsa en el mateix mar d'on ha sorgit, i quan se'n va, la gent de la costa torna a posar sorra a les platges menjades i recimenta les roques del moll i recull la fusta que ha deixat, aquí i allà, i la desa per fer el foc a l'hora de dinar.

RICARD VINYES

Historiador, Universitat de Barcelona

MAIG 68: EL ROIG DE LA ROSELLA

«Siguem realistes, demanem l'impossible».

Vint anys han passat des que aquesta frase aparegué pintada als carrers de París. Fou una primavera. La mateixa en què els tancs giraven pels carrers de Praga, on aparegué una altra frase que deia: «Lenin, és això possible?» Fou un mes. El 1968.

«We want the world, and we want it now». «Volem el món, i el volem ara». És una frase de Jim Morrison en una cançó de The Doors. En les Olimpíades de Mèxic, Jhon Carlos i Tommy Smith van pujar al pòdium i, davant la sorpresa dels milions d'espectadors, van alçar al cel un puny enquantat de negre.

Va ser més que un moviment polític. Es volia molt més que no canviar governs. Es volia canviar el món. Aquí, a l'Estat Espanyol, ni la dictadura pogué evitar els pòsters del Che Guevara, el naixement del moviment estudiantil, les projeccions clandestines del «Cuirassat Polemkin», la creació de partits esquerrans, les sessions de cine Fòrum en què les discussions ideològiques sorgien com si aquells cinemes de velles cadires fossin els carrers de París, d'Amsterdam o de Torí. Nosaltres, que no poguérem llençar adoquins contra la policia als carrers de París, escoltàvem Jimmi Hendrix, Bob Dylan, Janis Joplin; llegíem Mao, Marcuse, Marx i ens introduïem en texans, ens perfumàvem amb Patxuli i visitàvem Eivissa i Formentera. És així que es creà la raça extingida dels progressistes. A elles les reconeixíem per les túniques i mocadors hindús. A ells, per les trenkas, la barba i les melenes.

Mentre el jovent americà protestava contra la invasió de Vietnam, aquí ens manifestàvem contra els consells de guerra. Eren manifestacions minoritàries, cert. Però eren la punta de l'iceberg d'un esperit de rebel·lia que es respirava al carrer i que prenia cos a les fàbriques.

Aquí, vivíem de prestat, érem nordvietnamites sense selva ni napalm, guàrdies rojos de la Xina de Mao. Erem esquerrans del MIR xilè, militants blanques de les «Panteres Ne-

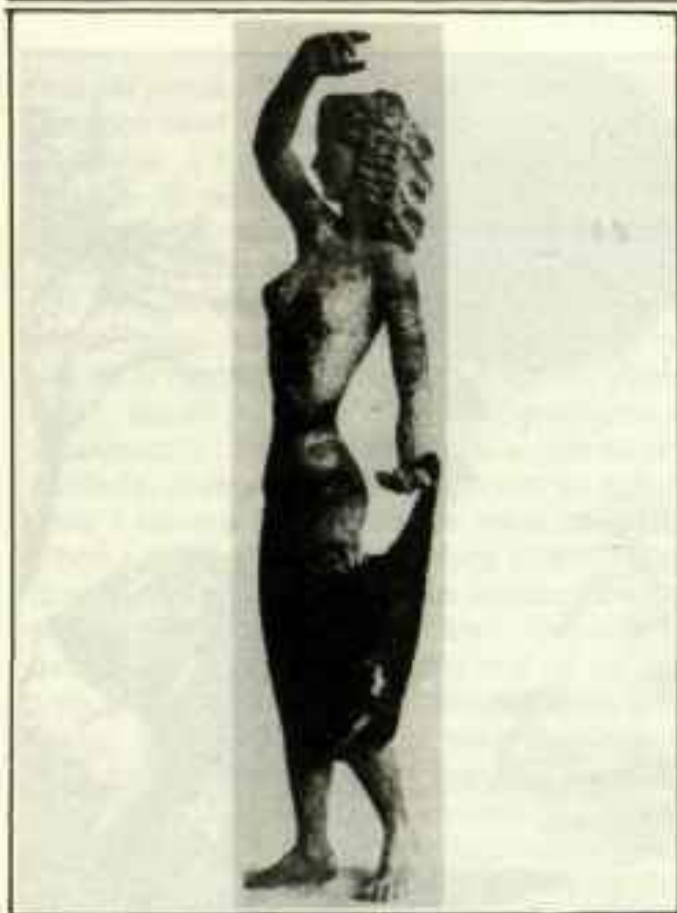

gres» d'Angela Davis, partidaris de la lluita armada sense pistola, tupamaros de boqueta, comunistes del P.C. Italià, hippies d'estiu.

Foren bells temps, massa maltractats per la mala consciència, massa abandonats com a bogeries de jovent. Aquells que avui llencen com a adjectiu pejoratiu: «sembles un Maig del 68» eren els més inflamats revolucionaris fa només 20 anys. Però el món occidental no seria el mateix sense aquell Maig. Molts de nosaltres no seríem iguals sense aquell Maig del 68.

Va ser una primavera. Quina altra estació és millor per al brot del sentiment de llibertat que sobrepassà totes les fronteres? Però d'això en fa ja 20 anys. Avui, aquells joves que volgueren canviar la història, ja no són joves. Ni han canviat la història. Va ser una rosel·la, el que sorgí aquella primavera? Una rosel·la roja i brillant que es panceix en els dits?

La nostàlgia a banda, el Maig del 68 va ser un moviment front a una societat, la del consum, i d'una generació —la dels adolescents— que assumí un protagonisme històric. Aquells dos nous mites, la societat de consum i la joventut, encara avui no han abandonat el lloc preferent.

Fou aquell un moviment en què es combinaren elements ideològics de la tradició d'esquerres amb la nova estètica de l'efímer. Des de la perspectiva del temps, no va ser el triomf de la ideologia com a estètica i no de la ideologia com a ètica? El maig del 68 no va ser una revolució, ni una experiència vital que resisteix el pas dels anys en la consciència. Tots els símbols desaparegueren després.

La classe obrera, el proletariat, eren paraules màgiques que obrien les portes de l'avantguarda i dels temples de la «progrèssia». El maig francès va obrir una crisi de valors permanent. Els valors immutables s'han convertit en monedes canviants que pugen i baixen en la seva cotització en la bossa social. Però això no només afectà els valors conservadors, sinó fins els tradicionals de l'esquerra. Un cop calmat aquell mar en què es nodrí l'esquerra, ens hem adonat que allò fou una rosella avui marcida i sense herència. Aquella fou una generació rupturista que s'ha quedat flotant com el fum de la marihuana. Es desfà en el temps. No entroncà amb el futur tot i haver romput amb el passat. Fins la llibertat sexual que semblava conquerida per sempre, avui està tibada i tensa per aquesta amenaça de quatre lletres, SIDA.

Marx va escriure: «és la vida que determina la consciència, i no pas la consciència el que determina la vida». En el món occidental hi ha un retorn a la privacitat, a la individualitat en el seu aspecte més despulatat, egoista i insolidari. Una privacitat que primerament es disfressà de desencant, de pragmatisme després i ara —neta d'excuses— es mostra com és. Siguem realistes, no demanem sinó el que és possible.

El neoliberalisme s'ha instal·lat rodejat de còmplices. Els intel·lectuals s'han afeitat les barbes i s'han vestit l'smoking del pragmatisme. Les vagues ja no desperten entusiasmes i adhesions si no és en cercles polítics i socials minoritaris. Les manifestacions són actes sense ànima. La indiferència per tot el que no és privat invaeix, fins i tot, aquells que entonen amb veu desmaiada, les estrofes de la Internacional: «...el món ha de canviar de bases, els no-res d'avui, tot ho han de ser».

Però «volem el món i el volem ara», encara que caiguin morts J. Morrisson i J. Lennon, assassinat: una mort ideal somiada per Felipe González. El volem ara encara que la mort hagi robat Enrico Berlinguer, que va voler convertir el Maig del 68 en un projecte de canvi, igualtat, solidaritat i llibertat. Encara hi ha qui creu en la utopia. La utopia ací i enllà, a Catalunya i a Nicaragua. I a Palestina i Etiòpia i a Sudàfrica. A l'Est i a l'Oest, al Nord i al Sud.

Malgrat tot, de les batalles perdudes, i de les que resten per perdre, «el pessimisme en la intel·ligència i l'optimisme en la voluntat» segueix essent una frase plena de sentit perquè hi ha alguna cosa que ens diu que tenim raó, que vivim en un món injust que cal canviar. Si la hipòcrita convivència entre la misèria, la fam, el racisme, el genocidi amb l'abundància és el que és possible, «siguem realistes» i «demanem l'impossible».

Perquè encara que la cel·lulitis o la calvicie ens hagin fet víctimes seves, segueix essent meravellós d'haver tingut vint anys ara fa vint anys.

En un mes de maig. L'any 68.

JOSEP LLUÍS ATIENZA
Responsable polític del PSUC
Baix Llobregat

NO VAM SER A PARÍS, NOSALTRES

A nosaltres no ens fou donat de viure el Maig. Teníem només una dècada i pocs dies més. Llegíem les coses del Maig, deu anys després, a «L'Oriflama» i miràvem d'entendre les paradoxes escrites en les parets parisienses... Miràvem de comprendre la nostra paradoxa d'éssers fets per a la paraula en un univers sense paraules.

Ens impressionava, sobretot, una crònica periodística que explicava com el jovent de París s'estimava al peu de les barricades, furiosament, com si el món hagués d'acabar-se aquella tarda. Els cavalls de la policia els passaven pel dessobre i els bastons de goma es feien més potents que la fúria dels membres virils.

Potser per això —estudiants universitaris ja— miràvem de copiar escenes heroïques com la descrita. La petjada del Maig fou —és encara, en múltiples aspectes de la nostra conducta— una marca indeleble: els russos havien entrat a Praga; els obrers francesos i els estudiants de França s'aliaven, en un somni que Marx tingué en la seva ebullició romàntica, per enfonsar un món caducat, un mercat de disfresses, una història que s'oblidava de l'assalt a la Bastilla, que no recordava la ferotge resistència als braçalets de creus gamades. Una marca indeleble que reproduïrem en els nostres papers clandestins, en les nostres frustrades temptatives per culminar una història d'erotisme curialesc.

Quan els tancs del Sòviet desfilaven pels carrers de Kafka —vaig tenir-ne esment força més tard— jo complia les ordres del meu pare: picava la dalla i la falç, els en polia el dallant perquè era la primera sega de l'alfals. Recordo que feia calor. Potser era diumenge i tot. Tenia el transistor en marxa i sentia una pel·lícula de guerra. Era una paradoxa que jo afilés, a cops de martell sobre la menuda encrusa, la dalla i la falç de la sega...

No, no vam viure el Maig, ni vam viure el 68, els de la meua dècada. Sovint ens ho retreuen els cansats de quaranta anys. Però no se'ns pot retreure que no vam fer els impossibles per xuclar-ne l'esperit, per guardar-ne

l'aire perfumat de pólvora i de fum llagrimós. La nostra resistència a l'eternitat franquista tenia més de visceral que no pas de filosòfic, més d'anarquia postulada que no pas de raons fonamentades. I no perquè no tinguéssim una teoria política assaborida, apresada, feta sang en les venes: era perquè la primera joventut no entenia altres estratègies que les que exigeix la vehemència i la immediatesa de l'emoció. En certa manera, els universitaris de la meua edat vam viure el nostre Maig particular, l'aprenentatge de les garrotades, el dia de la vaga de «Cubiertas y Tejados». Vam ariscar el que teníem i vam guanyar la glòria dels blaus a l'esquena, de les pilotades a les cuixes, de les detencions. Alguns, dúiem ja pesades medalles, altres, les aconseguïren aquells dies. Lleida era París. Potser no ho serà més.

La nostra revolta vingué quasi deu anys més tard que la dels parisins i la dels compa-

tristes d'ací que l'any 68 no pogueren alçar barricades. Però fou igualment —més silenciosa, si voleu— visceral i revoltada, portes endins: inflàvem estels rojos en la bandera quatribarrada, plantàvem cara al Règim plorant per Puig Antich, apreníem a emborratxar-nos i a descremallera-nos tremolosament pel gust de fer allò que calia dir al confessor, editàvem revistes a l'empà dels que ens ho consentien, vaguejàvem els cursos, recolzàvem les demandes del professorat, fèiem tant posselitisme com ens era permès a favor de l'amor lliure (i no el practicàvem tal volta perquè així tot era més romàntic i més incitador de la gran lluita...), pintàvem les parets amb mots encesos que encenien la policia i la guàrdia civil...

No tinguérem l'oportunitat de viure, a ple pulmó, vull dir, el Maig, ni tinguérem des-

prés la sort de viure'n les consignes, perquè el nostre deure civil era recordar Carrero Blanco com una estela, o llençar-nos a salvar Garmendia i Otaegui per al futur més primari: per a la llibertat contra la qual —contra els corsés de la qual— els joves francesos alçaven el braç o es treien la roba.

El pitjor de tot és que avui, vint anys després dels fets de Maig, contemporanis de la Perestroika, hem de veure com una llibertat regalada —regalada, malgrat tot— se'ns adorm de formalisme a les mans i com ningú no té el talent suficient, ni la gosadia d'escriure: «Pareu el món, vull baixar» o de cridar al realisme de la utopia.

Hí ha, però, glòbuls rojos que transporten Maig encara, dels pulmons al cor i del cor al cervell, i del cervell als braços...

FRANCESC PANÉ

1968: FA VINT ANYS QUE TING VINT ANYS

«No volem un món on la garantia de no morir de gana es compensa amb la garantia de morir d'avorriment». Aquest és el crit mut que des dels murs de París feien els estudiants ara fa vint anys. Aquest era el crit dels joves en una societat que satisfia les necessitats de la majoria, però que reduïa l'home a ser això: un ésser que es satisfà per l'adquisició de béns i que limita les seves possibilitats a l'augment de la possessió de coses (és el que Marcuse ha anomenat home unidimensional i que Fromm palesa clarament en la seva distinció entre tenir i ser). En aquesta societat de calma avorrida, el motor del canvi social difícilment pot ser la lluita de classes entre proletaris i patrons. Els obrers són absorbits per les correccions del sistema neocapitalista i no se senten motivats a lluitar per un canvi del sistema (només per millores quantitatives en el propi sistema). Tan sols els grups socials marginals podien assumir el paper revolucionari fonamental: o bé les minories infraprivilegiades —negres, proscrius...— o bé els privilegiats estudiants.

Pocs períodes ofereixen a l'historiador la concentració de fets significatius que aporten el final del 67 i l'any 68: mor el comandant Che Guevara, es produeix la ofensiva del Tet a Vietnam i el desmoronament de les esperances americanes, Martin Luther King és assassinat, a Praga es viu la cèlebre primavera que acaba amb la invasió soviètica de l'agost, la plaça de les tres cultures a Mèxic és testimoni de la gran matança, es produeixen moviments estudiantils a Mèxic, Praga, Berlín, París,..., assassinat de Robert Kennedy...

Aquesta societat desencisadora, aquest cansament, aquest món incomprensible, són denunciats a París amb l'exaltació, la radicalitat i la ingenuïtat inoperant de la qual només la joventut és capaç.

Si el sistema ofega, cal reivindicar la imaginació. La imaginació al poder, i la imaginació que fa saltar barreres i escadallitza les

consciències benpensants i acomodades és qui ens guia a través dels graffitis: Imaginació davant la societat, flor carnívora; imaginació per contestar els exàmens amb preguntes, imaginació que prohibeixi prohibir, imaginació per fer l'amor i per descobrir la platja sota les llambordes —material de barricada i projectil—, imaginació per voler-ho tot i ara, o per matar el policia que dorm en cada un de nosaltres, o per ser realistes i demanar allò impossible. Exagerar és l'arma. Si allò que veieu no és estrany, la visió és falsa, perquè s'ha decretat l'estat de felicitat permanent i es pot ser brut o sant, però mai ensu-crat.

La imaginació al poder: qui no estaria d'acord amb tal proposta? El problema apareix quan cal traduir la imaginació a persones i a propostes concretes, costoses, arriscades.

S'han volgut cercar raons diverses per explicar la no culminació del procés en un canvi radical. Explicacions en la pèrdua de recolzament de tota la població que tenia quelcom a perdre, o en la no intervenció de l'Estat mentre el moviment s'anava consumint, o en la posició presa pels sindicats i partits d'esquerra, però el moviment estava mort de bon començament, almenys mort en el sentit d'esperar d'ell un canvi en el sistema. El moviment desconfiava de tota organització, de tota estructura, i en la seva espontaneïtat radicava la seva força i la seva feblesa. Va ser un moviment anti, sense una proposta alternativa practicable, va ser una proposta profundament ètica, però políticament inoperant.

Vint anys més tard, els joves del 60 regeixen la societat. Alguns van renunciar al sistema i en l'automarginació conscient s'oposen

a la cultura burgesa occidental de manera pràctica però políticament inòcua. Els més es van integrar, i molts d'aquells yippies van ser capdavanters de la cultura dels yuppies. Les reivindicacions de les minories han estat —teòricament almenys— assumides i venudes pel sistema. La societat ja no cobreix les necessitats de tots, i cadascú intenta sobreviure acomodant-se pragmàticament en la seva petita parcel·la de món. Des de la ignorància d'allò que és possible i allò que no, cal reivindicar i reinventar el somni, l'anhel que ens guia i que ens perd, la necessitat de sentir-nos vius. Cal superar la nostàlgia del maig i no fer com el ximple del proverbi oriental que, quan el dit mostrava la lluna, només mirava el dit.

JOAN MANEL BUENO

Professor de Filosofia al B.U.P.

REFER

PROJECTES ENGRESCADORS

Anem pel món de vençuts, amb la cua entre cames. Acusem els electors i acusem a qui els entabana. Diem: «no hi ha res a fer, aquest és un país conservador, de dretes». Afegim encara: «en temps de crisi, la insolidaritat augmenta: som fills de la insolidaritat», i ens quedem tan tranquils. Potser perquè tot això és veritat. Una veritat a mitges, en tot cas. Naturalment: la gent no ens vota, no ens estima ni ens odia, es limita a mirar-nos com els ferits de guerra, els mutilats permanents de l'ex-lluita contra l'ex-dictadura. Mal final, amics, mal final... per qui l'accepti com a final i no com a mer final d'etapa dura, d'una contra-rellotge que hem hagut de córrer amb la bici mal preparada.

Si no és per intervenir-hi, el meu context no m'interessa. I ho dic amb un màxim d'innocència. No entenc els resignats sistemàtics i muts, els que saben que combreguen amb rodes de moli... i no gosen dir-ho ni al seu psiquiatre. Mai no he estat d'aquest fang, no m'agraden les ploraneres d'ofici. Tothom, ¡TOTHOM!, pot dir la seva sobre allò que passa al seu entorn. I potser ens acusaran de no triomfar... però no ens haurien d'acusar, en cap hipòtesi, de no intervenir. Ho diu un vell conte àrab: dues granotes cauen en un cossi de llet: l'una mor, desesperada; l'altra mou i remena, frenètica, cap i cos i anques... i fa que la llet qualli, es converteixi en mató i se salvi de la mort inexorable. ¿Qui vol un lloc entre aquests darrers?

Fa anys que érem conscients del perill i això ens estimulava: ara, abans de fer una denúncia, mireu si aquesta ens farà perdre (o no) una subvenció. I això ens fa covards, ens bloqueja, ens deixa sense capacitat de reacció. (¿Sabeu que entre els pressupostos de les distintes conselleries de la Generalitat de Catalunya hi ha 79.000 milions destinats a 'famílies sense finalitats de lucre', és a dir: destinats a fer contents els amics, a pagar-los la fidelitat política?) CiU, o sigui, els pujolistes,

practiquen la corrupció sistemàtica de la societat civil catalana. És a favor d'aquesta societat civil que hem de reaccionar. A favor de la tan invocada societat civil... que la dreta no ha entès mai perquè només entén els mecanismes, ben diferenciats, de les societats anònimes o limitades.

Cada acte de la intel·ligència pot ser, avui per avui, un acte lliure i un acte a favor de l'alliberament: contra les cotilles d'una so-

cietat carca i encarcerada, ¿no hauríem d'invocar les passes concretes de la paraula justa, de la gresca compartida, de l'aventura concreta de la creativitat?

Hi ha gent que em mira als ulls i em diu: «estic cansat de perdre: em passo als altres perquè vull guanyar!» Acostumo a respondre: «que t'aprofiti... i que Déu et perdoni!» I consti que no ho faig per despit: fa anys que conec ex-trànsfugues pansits, avorrits, nostàlgics, servils, neguitosos per por de perdre el favor dels que els han acollit a la casa nova. Per pietat, no acostumo a fer referència al seu passat. Indirectament, els comento: «Joan Oliver, Pere Quart, escrivia poc abans de morir que els seus sempre havien perdut; però que se sentia, des del seu estat i estadi, políticament lliure».

Havia conegut les picabaralles de gent progressista de Lleida contra el bisbe Dr. del Pino. I recordo un gran debat de fons sobre les preteses pretensions dels canonges. Ni en aquells moments ens hauríem pogut pensar

que damunt de Lleida caigués la plaga egípcia d'un tal Freixes —va denunciar Joan Oliver, de més de vuitanta anys, del delictes d'injúries— que ara teniu a l'ajuntament de Lleida i que dóna suport al govern de CiU. No és gens estrany: Convergència mai no ha estat un partit nacionalista, mai no ha estimat la Catalunya real; la gent que ara hi ha a CiU mai no havia lluitat —salvant escassíssimes excepcions!— pels drets nacionals catalans: són, en tot cas, els hereus del Dr. del Pino. No us hi enfadeu. Preferiu la màxima evangèlica: «Deixeu que els morts enterrin els seus morts... tu ves a anunciar que neix una societat nova...» Allò que CiU representa, i que ara sembla tan sòlid, caurà perquè és corcat, i podrit, i contrari a la dinàmica de Catalunya. Que quan això passi... hi hagi gent disposada a cuinar, sense pretensions, els plats d'un àpat renovador.

IGNASI RIERA

Escriptor i Parlamentari

CiU

EN EL PARLAMENT DE CATALUNYA

La segona legislatura del Parlament de Catalunya ha arribat a la seva fi. Els quatre anys transcorreguts des de les anteriors eleccions del 1984 fins ara mateix, han posat de manifest i amb prou claredat, el negatiu que resulta per al normal funcionament democràtic del Parlament, la majoria absoluta dels diputats en mans d'una única opció política.

Si això resulta ser negatiu en general, encara ho és amb més raó quan es tracta d'una formació política que actua i es comporta com ho ha vingut fent la dreta conservadora de Convergència i Unió.

Aquesta ha estat una majoria sorgida d'una minoria dels vots emesos pel conjunt del poble de Catalunya, gràcies a la discriminació que estableix la llei Electoral.

Durant tot aquest període transcorregut ha predominat en l'actitud parlamentària dels diputats de CiU un esperit de clara prepotència, una idea absolutista... Han dificultat tant com els ha estat possible el control parlamentari de les actuacions del Consell Executiu. Han fet ús de la majoria parlamentària per passar el rodet en les iniciatives més importants de contingut econòmic, social, laboral, cultural, etc., presentades per l'oposició i refusades sistemàticament per la majoria de CiU.

La consideració sobre Catalunya d'aquesta coalició dretana, els porta a considerar el país com a una qüestió patrimonial, que només a ells, exclusivament, els pertany, segons la qual només a CiU correspon de decidir-ne el present i el futur. D'aquí que arribin a pensar que ells han de prendre les decisions, al marge de qualsevol altres opinions que sorgeixen d'opcions polítiques que, naturalment, no són pas la seva. Arriben a considerar, d'aquesta manera, que no tenen per què rendir comptes a ningú ni comptar amb ningú. Consideren el Parlament com a un feu

privat que instrumentalitzen recolzant-se en la majoria absoluta per donar carta de naturalesa a la seva forma d'actuar políticament.

La majoria de CiU ha actuat així, bo i defensant un nacionalisme de via estreta que no té res en connexió amb la Catalunya del poble

que treballa, amb la Catalunya solidària, dinàmica i progressista que sempre hem tingut. El nacionalisme de què gallegen i el qual gosen proclamar, és de pensament irracional, insolidari i egoista, sense continguts socials, mancat de tot projecte programàtic. I això constitueix una prova evident del que defensen i del

joc a què juguen: es pot veure reflectit en la distribució dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Hi ha un veritable llençament de diners públics, fruit de tots els sacrificis dels ciutadans i posat al servei dels interessos privats. Es juga amb l'autèntic sentiment nacional per presumir i per poder negociar amb el Govern Central les transferències

econòmiques a la baixa, com correspon per tal de poder explotar, posteriorment, el victisme tan conegut.

Els diputats de CiU — n'hi ha proves contundents — juguen amb els sentiments que provoca l'atur juvenil, el qual aprofiten, no pas per promoure inversions públiques que generin treball, sinó per subvencionar, amb diner públic, les empreses privades que contracten joves en «pràctiques» i en «formació».

Aquests diputats s'autodenominen nacionalistes i, en canvi, s'han negat, en el Parlament Europeu, a donar el seu recolzament a una resolució aprovada que condemna la violació dels drets humans al Marroc. Uns diputats que no recolzen el legítim dret a la llibertat dels altres pobles: en el Parlament de Catalunya han negat una proposta de solidaritat amb el poble de Palestina.

Una prova força convincent de com pensen els diputats de la majoria de CiU la donava el seu més alta representant, Jordi Pujol en el seu retorn del viatge a Israel: convidà els catalans a inspirar-nos i a seguir l'exemple israelià mentre, dies més tard, condecorava una de les representants d'aquell país opressor.

Vet ací uns diputats i un President que s'atorguen, ells mateixos, la paternitat de la futura construcció de Catalunya i que van pel món oferint-la, ofertant-la, al capital estranger. Aquests són els patriotes que en la campanya contra l'OTAN mantingueren l'ambigüitat i que ara es lamenten de la sortida dels F-16 de l'Estat Espanyol.

Realment, front a aquesta actitud i a aquesta majoria cal aixecar una altra bandera: la veritablement nacionalista, aquella que proclama el dret a l'autodeterminació, el deure de la solidaritat i l'honor de la franca col·laboració amb tots els parers polítics del país.

CIPRIANO GARCIA
Diputat al Parlament

AFRIKA, EN VERSOS

Recupero de les meves prestatgeries un llibre vell, de planes desenganxades, regal d'un amic meu que ara milita a l'Alternativa Verda de Lleida, publicat l'any 1971 a Madrid per l'editorial Zero, S.A. Es un llibre-antologia de traduccions castellanes de poemes africans, escrits des del Mogreb fins a Sudàfrica, des de Magadascar fins a la Guinea i Costa d'Ivori: *Poesia Africana*.

He escollit els versos següents, per il·lustrar el tema del racisme brutal que sofreixen els negres africans del Sud:

Tregui's el barret!
Quin és el seu nom nadiu?
Qui és el seu pare?
qui és el seu amo?
On és que paga el seu impost?
De quin riu beu l'aigua?

Plorem pel nostre país.

— LAMENT (popular) —

He escollit els versos següents, per il·lustrar una panxa injustament buida que camina pels deserts i per les terres seques i violentes d'Etiòpia:

L'amo del «nyame» pelava el seu «nya-
[me]» a casa.

Un veí trucà a la seva porta.
L'amo del «nyame» amagà el seu «nya-
[me]» en el dormitori.

Digué el veí:
«Acabo de sentir un soroll «kerekere»
i per això he vingut».

L'amo respongué:
«No era res,
estava afilant dos ganivets».

El veí digué:
«Encara sento alguna cosa
que sona «bu» rera la porta teva».

L'amo respongué:
«He ajustat la porta amb una maça».

El veí preguntà novament:
«I que hi fa aquest gran foc
en la teva cuina?»

«Escalfo aigua per al meu bany».

«Per què tens la pell tan blanca
com si fos el Harmattan?»

«M'he llençat a terra i he rodat pel sòl

quan he sabut la mort d'Agadapidi».
Exclamà el veí:

«Salaam Alekum».

L'amo del «nyame» començà a cridar:
«No hi ha Salaam Alekum que valgui,
llevat que deixis a l'amo del menjar
menjar-se l'aliment».

— LA FAM (anònima) —

He escollit aquests versos bantús, per il·lustrar que també l'amor romp a l'Àfrica les difícils fronteres de la misèria:

Les llunyamens muntanyes t'amaguen
de mi,
mentre em cauen damunt les properes.
Si jo tingués un pesat martell
per esclafar les muntanyes pròximes...
Si jo tingués ales com un ocell
per volar sobre aquelles més llunyanes!

— AMANT ABSENT (anònima) —

Que se'n vagi a l'infern el Botha. I que la
fam dels negres, negra com la fam, rosegui
les armes brutals del món brutal.

FRANCESC PANÉ

- FOTOCÒPIES
- EDICIÓ D'APUNTS
- AMPLIACIONS
- REDUCCIONS
- ENQUADERNACIONS
AMB ESPIRAL PLÀSTICA
- PLASTIFICACIONS

Plaça Cervantes, 6 - Telèf. 27 37 93
LLEIDA

LA PERESTROIKA

Encara que el nou plantejament polític anomenat perestroika o reestructuració va ser plantejat en l'Assemblea Plenària del Comitè Central del PSUC l'any 1985, en el nostre país només els últims mesos ha estat objecte d'una certa difusió — no sempre tot l'objectiva que hauríem de desitjar — durant els quals els diferents mitjans de comunicació s'han fet ressò dels nous vents provinents de l'Est. Des de llavors les paraules «perestroika» i «glasnost» s'han fet habituals entre els nostres comentaristes polítics els quals han manifestat, des d'un optimisme esperançat — els que menys — fins al convenciment força sarcàstic que el socialisme, conscient de la seva incapacitat de donar benestar als seus pobles s'encamina finalment cap a formes de producció capitalistes.

Moltes coses s'han dit, però el que s'hauria de remarcar és que aquest canvi de rumb polític que es produeix a l'URSS, aquesta profunda «revolució» com l'acostuma d'anomenar Mikhaïl Gorvachev, de transcendental importància també per a la comunitat internacional, apareix en un moment històric en el qual l'Occident es troba immers en un acèrrim conservadorisme i en què els seus líders més destacats, des del president dels EE.UU. fins a la primera ministra d'Anglaterra, no estan, en absolut, predisposats a assolir el repte que suposa encarar de manera diametralment diferent les relacions

Serpentina

ARTICLES DE FESTA I PIROTECNIA

Príncep de Viana, 28 - ☎ 24 57 57

25004 LLEIDA

UAB
Biblioteca de Comunicació
NOVA LLEIDA
CEDOC

entre els pobles i a renunciar als guanys que els reporta la seva situació de prepotència en la comunitat internacional.

Perquè la perestroika significa certament un enorme revulsiu per a la societat soviètica perquè es proposa un «nou concepte de desenvolupament socio-econòmic accelerat» i l'establiment d'unes noves formes de relació entre la societat i l'Administració i els òrgans del Partit, basades en un aprofundiment de la democràcia socialista, en una més gran participació del poble en la presa de decisions polítiques i en una transparència informativa que faci possible el plantejament de tots els problemes. Problemes que van des de l'assoliment d'una major qualitat en la producció — objectiu importantíssim de cara a la competitivitat de l'URSS i a una més gran consciència social dels treballadors —, passant per la reconversió de la indústria, adequant-la a les noves tecnologies, i incrementant la indústria lleugera, fins a encarar de manera realista el tema de les nacionalitats sense amagar el descontent i les reivindicacions que realment existeixen. Tot això, i molt més, constitueix la meta a assolir internament, de cara a la pròpia societat russa; però hi ha una part importantíssima que ens implica a tots i és la que fa referència a la nova política internacional que se'ns planteja a partir de la perestroika i que es basa en el convenciment cert de la necessitat d'aturar la carrera d'armaments — i no solament com s'ha dit perquè l'URSS no pot suportar les despeses militars sense posar en

perill la seva estabilitat socio-política — sinó perquè el món no es pot permetre de continuar alimentant la indústria de guerra, els productes de la qual no es podran utilitzar si no és a costa de la humanitat sencera i que, no obstant això, configuren un perill constant per a tots els pobles de la terra.

Gorvachev en nom del seu poble ha adreçat un missatge al món, en especial al poble americà, manifestant la disposició del seu país d'anar progressivament transformant la indústria d'armaments en indústria civil. Però dissortadament, això que un país socialista, el qual controla els ressorts de l'economia, pot fer, és impensable en els països capitalistes. Les potents indústries de guerra nordamericanes no renunciaran als seus ingents beneficis. La dinàmica del món capitalista té fermes arrels en la indústria bèl·lica contràriament al que desitgem tots els pobles amants de la pau.

A la indústria de guerra nordamericana, no l'interessa de cap de les maneres la política de pau que s'ofereix. La indústria bèl·lica USA es nodreix de la nostra por, només fomentant-la es feren possibles projectes com el de la «Guerra de les Galàxies» amb els presupostos de la qual i amb els homes que per ella treballaren es podrien solucionar molts dels problemes que pateix el nostre món.

MERCÉ RIVADULLA

La Traca *espectacles*

Antoni Cabero i Negre
Joan Arnedo i Rejas

Enric Granados, 3, 1.º

25008 LLEIDA

Tels. 24 89 25 - Ofic.

24 89 38 - C. aut. of.

27 01 71 - Part.

27 02 80 - Part.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

A DOS ANYS DEL REFERÈNDUM

Acaben d'acomplir-se dos anys de la celebració del referèndum entorn de l'OTAN. El 12 de març del 1986 la majoria de votants a l'Estat, legitimava la pertanyença d'Espanya a l'OTAN, condicionada per una campanya plebiscitària per part de Felipe González, que atemoritzà la gent sobre les imprevisibles conseqüències polítiques d'una decisió contrària. S'hi acompanyava una abusiva, utilització dels mitjans de comunicació de masses i, especialment, de la TV. Hi hagué una altra raó que va portar a la majoria del SI contra el que era previsible i el que es detectava en tots els sondejos: la introducció de tres condicions a la pertanyença a l'OTAN, que varen ésser presentades pel Govern, no sense una certa habilitat, com a una proposta intermitja,

«raonable», entre la plena integració i el neutralisme, tot havent identificat aquests dos punts com a extrems.

El cert és que l'ingrés a l'OTAN adquireix legitimació democràtica i constitueix un fet difícilment reversible en el termini que podem raonablement preveure avui. En conseqüència, no tan sols per raons formals, sinó també per, raons polítiques, correspon d'acceptar el resultat del Referèndum, per més que mantinguem una posició contrària a la lògica de blocs i que insistim en l'error que tenia aquesta decisió. És a dir, que la sortida unilateral d'Espanya a l'OTAN no pot pas ser en els propers anys un objectiu polític central del moviment pacifista, sense que això comporti assumir les conseqüències i la lògica de l'ingrés.

El que sí que és objectiu central del moviment pacifista és l'exigència de l'acompliment de les tres condicions del Referèndum, front a la tendència a la difuminació del seu contingut que el Govern desenvolupa, i front a les pressions per al seu incompliment manifest que es produeixen en determinats medis internacionals, dels EE.UU. i de l'atlantisme militarista.

Què entenem per compliment de les tres condicions? Crec que això és resumible en tres punts: primer, la retirada del Comitè Militar de l'OTAN i dels 22 organismes militars que en depenen (només així es garanteix la «no integració en l'estructura militar integrada de l'OTAN»). Segon, el desmantellament de totes les instal·lacions militars i bases nordamericanes del territori estatal («reducció progressiva» dona idea d'un objectiu final exhaustiu, que, d'altra banda, era implícit quan F. González va parlar de l'«opció entre OTAN o bases»). I tercer, l'elaboració d'un estatut no nuclear d'Espanya que prevegi i previngui tots els, supòsits possibles de violació de la condició desnuclearitzadora, com han fet altres països en declarar-se «lliures d'armes nuclears».

Cal subratllar la relació directíssima entre els punts 2 i 3 perquè les violacions a la desnuclearització militar d'Espanya es produeixen a partir de l'existència de bases americanes en l'Estat, que són part de la infraestructura nuclear en Europa i en la Mediterrània, des dels EE.UU. El nucli d'ambdues propostes (negativa a les bases, negativa a les connexions nuclears) enllaça amb el que és el tema central del pacifisme a Europa, i en el món sencer: l'alliberament de l'amenaça d'holocaust que, en elles mateixes, signifiquen les armes atòmiques. I, encara, cal afegir el debat sobre si els acords de Washington del 6 de desembre passat, entorn dels euromíssils ha d'ésser aprofundit o considerat com una excepció condemnada a esbanir-se. El Govern espanyol hauria d'haver trobat en el context internacional creat per aquests acords, la base per a una defensa més decidi-

da i més profunda de la retirada de les forces americanes d'Espanya.

L'acord Espanya-USA, que donarà lloc a la retirada de 72 caça-bombarders F-16 de Torrejón i de 5 avions cisterna EC-105 de Saragossa constitueix un pas gens menystenible en la direcció cap a l'acompliment de les condicions del Referèndum. Però cal que aquest, acord sigui considerat com a un primer pas. El que, per contra, no és acceptable és de considerar que l'acord sobre els F-16 «tanca l'expedient del Referèndum», com pretenia el ministre del ram, Sr. Fernández Ordóñez.

Així doncs, la lluita contra les bases USA segueix lligada a la lluita per la desnuclearització d'Espanya, d'Europa i de la Mediterrània.

Vull remarcar que cal prestar molta i especial atenció als vaixells de guerra americans amb càrrega nuclear que usen aigües territorials espanyoles i que atraquen en els ports civils del Mediterrani perquè són la més clara, directa i actual violació de les condicions del Referèndum. I això ocorre sota la mirada del Govern del PSOE.

JOSEP PALAU
Membre del Comitè Central del PCE

DR. COMBELLES, 39

T. 27 35 41

LLEIDA

I. C. PER LES COMARQUES DE PONENT

PROGRAMA

AGRICULTURA I RAMADERIA:

- Política de crèdits agrícoles a baix interès per a la millora i modernització de les instal·lacions.
- Creació de les assegurances agrícoles per als fruiters del camp.
- Establiment de mesures per a la importació de productes agraris des de l'estranger i ramaders.
- Enfortiment del moviment cooperatiu com a forma solidària de producció i de consum.
- Recolzament al sindicalisme agrari a través de la negociació directa.
- Obres amb fons públics per a la creació de zones regables.
- Creació de S.A. laborals i cooperatives de pagesos per a la indústria de transformats agrícoles i pequaris. Política creditícia i d'assessoria tècnica i legal.
- Creació definitiva del Banc de Terres i establiment de la política d'aprofitament i redistribució de terres manifestament millorables i/o abandonades a l'erm pels seus amos.
- Ajuts públics a les fires i mostres agropecuàries i creació de fires d'Alta Muntanya, de ramat i transformats de la llet i la carn.
- Millora de les condicions de treball dels camperols per a un equilibri territorial de les rendes, oportunitats laborals, llocs de treball, etc.

SANITAT:

- Creació de Centres d'Assistència Primària en les comarques en què encara no són creats. Política prioritària d'Assistència Primària.
- Redistribució i equilibri dels assistents mèdics (metges i ATS) a les comarques de la muntanya i del pla. Mapa mèdic de distribució de l'assistència del personal mèdic.
- Mapa territorial de les farmàcies. Reequilibri dels centres farmacèutics i mesures urgents per a la seva instal·lació en indrets deficitaris.
- Prioritat pressupostària per a l'ampliació dels llits de la S.S., amb les negociacions

pertinents amb el Ministeri de Treball, i de serveis (psiquiatria, fonamentalment) i de recuperació de toxicomanies.

- Assistència mèdica per a indigents en concert amb els organismes locals.

ENSENYAMENT:

• Escola Rural:

Atenció al transport escolar: gratuïtat i seguretat. Millora de les condicions de les escoles unitàries. Política de professorat especialista itinerant, d'acord al mapa escolar. Augment de plantilles de mestres per càpita en les comarques més rurals, d'acord al mapa escolar. Política urgent de règims de menjadors escolars en les escoles de concentració. Tendència a eliminar els règims de concentració escolar, especialment en els primers cicles.

• Escola Urbana:

Dotació de mestres especialistes suficient i de suport per als règims especials. Millora de les condicions dels edificis i dels serveis que ofereixen de material escolar, tallers, consergeries, etc. Política d'atenció a la seguretat i gratuïtat del transport escolar.

• Ensenyament Secundari:

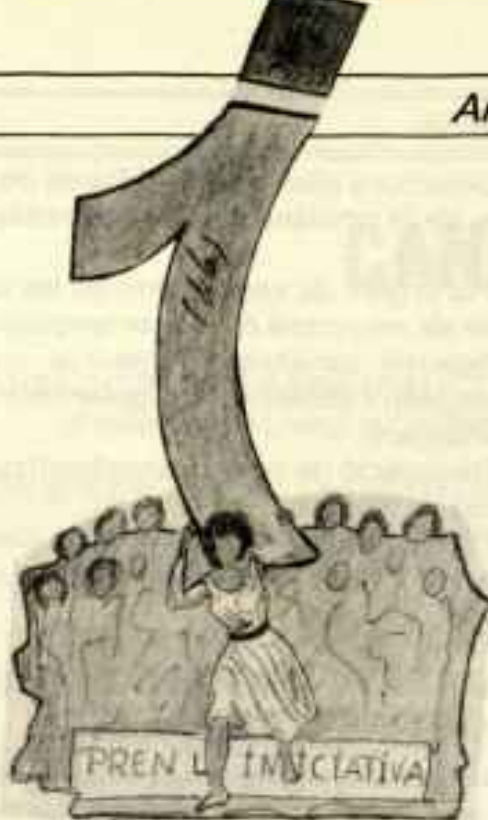
Elaboració del mapa escolar de Ponent. Millora de l'oferta diversificada de branques de F.P. Règims de construccions escolars compartides BUP-FP en nuclis rurals importants de les comarques. Tendència a la reunificació de la gestió (I.E.S.). Millora de la seguretat i de l'assistència al transport escolar. Construcció de models diversificats de Formació Permanent del Professorat, amb la participació dels Consells Escolars.

• Moviments de Mestres i Escoles d'Estiu:

Oferta d'elaboració d'estratègies per a la Renovació Pedagògica. Models de Formació i models de crítica de política educativa construïts des dels Consells Escolars i els M.R.P.

- Construcció prioritària i urgent de Centres d'Educació pública per a nens i joves amb disminucions no integrables.

- Activació dels Consells Escolars.

• Universitat de Lleida:

Gestions per a la creació d'un Patronat únic per a totes les Escoles Universitàries de Lleida i Universitats que condueixi l'Estudi General cap a la consecució d'una Universitat Autònoma a les comarques de Ponent.

• Dotació de beques per a la investigació i els post-graus.

INDÚSTRIA:

• Incentius urgents i prioritaris (política creditícia) per a la constitució de Societats Anònimes Laborals i Cooperatives de Treballadors en els sectors de rendiment: turisme i transformats de la llet, carn i productes agraris.

• Correctius de reequilibri del sector serveis i del comerç a comarques.

• Política econòmica urgent tendent a incentivar les cooperatives de producció i de consum, municipals o mancomunades.

• Planificació del mapa industrial i de serveis de les comarques a fi de possibilitar la inversió on és necessària i els llocs de treball de la joventut universitària i a partir dels 18 anys.

• Inversions públiques en el sector turístic de muntanya i de zones especials de les terres planes.

• Mapa d'activitats contaminants a les comarques ponentines i plans urgents de correcció.

• Elaboració del mapa de la xarxa viària escaient a la indústria present i futura i de les comarques.

• Incentius a l'expansió de l'oli i l'ametlla a través d'iniciatives públiques i semi-públiques.

XARXA VIÀRIA I TRANSPORTS PÚBLICS:

• Manteniment i reinversió en la línia fèrria Lleida-La Pobla.

• Mesures de pacte amb l'Estat per a la millora dels serveis i de la seguretat de la xarxa de ferrocarrils.

• Revisió de la xarxa de carreteres: Inversions prioritàries en carreteres de muntanya i de zones de traçat difícil, ampliació de la calçada i estalvi de sinuositats perilloses.

• Construcció de la carretera Lleida-Vielha.

• Mesures per a la construcció a mig termini de l'eix Transversal amb aportació de fons públics.

• Establiment de mesures per a la consecució, a mig termini d'una xarxa de transport públic urgent: en sanitat, especialment.

• Política de redistribució i millora dels transports privats que fan serveis públics: autocars de línia regular, creació d'un heliport al pla de Lleida i d'un altre a muntanya.

• Parc de vehicles de socors i d'assistència, públic, distribuït estratègicament en les comarques de muntanya i del pla.

LLENGUA I CULTURA:

• Subvencions públiques en règim de concert a les activitats de cultura municipal o comarcal: setmanes culturals, setmanes agrícoles, etc.

• Activació del moviment associatiu amb la construcció de casals locals o comarcals de cultura. Establiment de prioritats i serveis prioritàris d'aquests casals. Concerts amb els poders locals i comarcals.

• Engrandiment de les biblioteques de la Generalitat fins a cobrir tots els pobles de les comarques ponentines.

• Incentius a les publicacions locals, comarcals o intercomarcals de recerca històrica, sociològica, etc. a través de concerts amb els Consells Comarcals i les Corporacions Municipals.

• Transferència de poders en matèria cultural als Consells Comarcals.

• Plans intensius d'educació d'adults a

totes les poblacions i especialment d'ensenyament del català.

- Construcció de casals de colònies públiques a muntanya i al pla per a les vacances infantils i juvenils, amb itineraris de coneixement del medi.

- Convenis urgents amb els municipis de la Franja per a l'ensenyament del Català als escolars i als adults.

- Revisió i, amb caràcter d'urgència, establiment d'un pla decidit d'ensenyament de la llengua aranesa a la Val d'Aran per a escolars i per a adults. Convenis per a la difusió de la cultura aranesa.

SERVEIS SOCIALS A COMARQUES:

- Creació d'un equip públic d'assistents socials i animadors culturals itinerants a les comarques de Ponent.

- Assistència a la vellesa, construccions i serveis, d'acord al mapa d'assistència a la tercera edat.

- Creació del centre, a Lleida, d'acollida a dones maltractades.

- Plans d'atenció a la indigència i a la immigració laboral des de l'estranger.

- Promoció prioritària de la dona treballadora des dels punts de vista social i cultural.

LLUITA ECOLÒGICA:

- Elaboració d'estratègies consensuades amb els municipis i amb els Consells Comarcals de la política forestal.

- Pla nacional de protecció del medi. Elaboració del mapa d'espècies de flora i de fauna d'especial atenció.

- Creació a mig termini d'un centre d'investigació d'espècies forestals i de fauna, lligat a l'Escola d'Enginyeria Agronòmica de Lleida.

- Inventari d'activitats industrials potencialment contaminadores. Aplicació urgent de correctius a la contaminació.

- Mesures de repoblació forestal immediates per a les comarques de secà a fi d'evitar la progressiva desertització.

- Estudis previs d'impacte ecològic al traçat de carreteres, tensionats de llum i pantans.

- Augment dels parcs naturals del Pirineu. Creació definitiva del Parc Natural del Montsec-Montrebei.

- Solucions alternatives al Pantà de Rialb a través de la construcció de les preses laterals del Segre.

- Pla urgent de sanejament de les aigües potables als municipis de les comarques seques. Mesures sanitàries i mesures urgents que assegurin l'abastiment regular dels dipòsits municipals.

- Declaració de zona desnuclearitzada de les Terres de Ponent.

- Plans d'atenció a la seguretat derivada de l'amenaça de la proximitat de les nuclears de Vandellòs i Ascó.

MESURES PER AL REEQUILIBRI DEMOGRÀFIC DE PONENT:

- Inversions públiques (crèdits a baix interès) per a la millora de l'habitatge rural.

- Inversions públiques per a la millora dels serveis municipals de la ruralia: carrers, aigües potables, clavegueram, accessos viaris, etc.

- Mesures per activar les comunicacions telefòniques (via concerts amb la CTNE) a totes les poblacions rurals.

- Política creditícia immediata per a la reactivació de la producció agrària, serveis, industrial de règim familiar o cooperatiu.

- Plans de regatge i d'aprofitament d'aigües subterrànies: inversions des del sector públic.

- Activació i suport institucional a les fires comarcals i mercats agropequaris.

- Decretar «Comarques d'interès Nacional» aquelles que poden oferir serveis al turisme, acompanyant-ho d'una política creditícia d'inversions, públiques i privades.

ERA VAL D'ARAN:

- Elaboració de l'Estatut de Regiment Autònom de la Val amb el consens de les forces polítiques de Catalunya i de la pròpia Val.

- Elaboració dels models consensuats de política i administració dels aranesos:

- economia (competències).
- treball (competències).
- poders públics - Consell General, etc.
- llengua i cultura (competències).
- urbanisme, hisenda, transports, sanitat (competències).
- ensenyament (competències).

- Vincles amb Occitània, econòmics i socials-culturals.

CANDIDATURA

1. FRANCESC PANÉ i SANS (PSUC):

Professor de Llengua Catalana i escriptor. Viu a Lleida.

2. XAVIER GABARRELL i DURAN (ENE):

Membre del Consell de Govern de la Universitat Autònoma de Barcelona. Fundador de la revista «Lo Raier». Viu a Tremp.

3. JOSEP M. BRAVO i FORNELLS (PCC):

Secretari General de CC.OO. del Segrià. Sindicalista. Viu a Lleida.

4. XAVIER NAVAU i PUBILL (PSUC):

Secretari Polític del PSUC a la Noguera. Administratiu en una cooperativa. Viu a Balaguer.

5. MERCÈ RIVADULLA i GRACIA (IND.):

Professora a l'IPF de Les Borges Blanques. Viu a Lleida.

6. JOSEP MARTÍ i TRIQUELL (ENE):

Agricultor i nacionalista històric. Viu a La Granadella.

7. DIEGO SÁNCHEZ i RIVA (IND.):

Empleat en farmàcia. Membre de la C.P. d'Iniciativa per Catalunya a Alfarràs. Viu a Alfarràs.

8. RODRIGO MORENO i PLANISOLIS (PCC):

Secretari Polític del P.C.C. Viu a Alcarràs.

9. JOSEP M. DOBLAS i MANCERA (IND.):

Regidor d'I.C. a l'Ajuntament d'Almacelles. Viu a Almacelles.

10. JOAN PERE FABREGAT i SOLÉ (ENE):

Administratiu de la fàbrica «San Miguel». Viu a Lleida.

11. ALBERT BECERRA i ABADÍA (PSUC):

President del Comitè d'Empresa de RENFE. Membre de CC.OO. Viu a Lleida.

12. ROBERT BERGUA i RIUS (ENE):

Regidor de l'Ajuntament de Sant Esteve de la Farga. Pallars Sobirà.

13. ANTONI MARTÍNEZ i ESPINAR (PCC):

Responsable d'I.C. a la Segarra. Viu a Cervera.

14. DELFÍ MARIAS i BENITO (PSUC):

Pagès. Membre de la Unió de Pagesos. Viu a Isona.

15. JORDI ALBENDEA i CONTRERAS (PSUC):

Funcionari de la Generalitat. Delegat sindical de CC.OO. Viu a Lleida.

Iniciativa per Catalunya

PSUC

